

La nova situació política ▶ Les cònjuges

Pàgines 18 a 20 ▶▶▶

El paper de les dones dels dos principals candidats a ostentar la presidència del Govern va passar pràcticament desapercebut al llarg de la campanya electoral. Sonsoles Espinosa, esposa de José Luis Rodríguez Zapatero, i Elvira Fernández, dona de Maria-

no Rajoy, van cobrar rellevància mediàtica durant la nit del 9-M, cada una per raons diferents. Diu el tòpic que darrere de cada gran home hi ha una gran dona, però, ¿què hi ha darrere de cada una d'aquestes dones?

Contenció i afecte després del recompte

Les dues dones fugen del protagonisme, però han humanitzat les compareixences dels seus marits

ANTONI GUTIÉRREZ-RUBÍ
BARCELONA

Les nits electorals es recorden, especialment, per les seves imatges. El 1982, la victòria socialista es va identificar amb una fotografia inoblidable que ha fet història: Alfonso Guerra aixecant el braç de Felipe González des d'un balcó de l'Hotel Palace. Anys més tard, el 1996, Aznar, en el seu tercer intent, obtenia una victòria que es viuria des del balcó de la seu central del PP, al carrer de Génova, i que inaugurava una tradició plena de simbolismes i missatges per desxifrar. Per exemple, el que es coreja a la via pública (recorden el «*Pujol, enano, habla castellano!*»), qui surt al balcó i qui no, així com l'ordre dels presents en relació amb el líder electoral. Totes aquestes qüestions formen part avui de l'anàlisi habitual de la nomenclatura popular. I ja el 2004, la tarima del carrer de Ferraz, seu del PSOE, va inaugurar un nou espai mediàtic i estètic. Allà va néixer el «*No ens fallis*».

Les fotos de la nit electoral del 9-M es mantindran a la retina dels ciutadans més clarament i definitivament que qualsevol resultat del recompte final. I, entre totes, les imatges de les parelles, Sonsoles-José Luis i Elvira-Mariano, han ocupat un protagonisme merescut. Tot i que tant una dona com l'altra han mantingut un perfil de proximitat, fugint del protagonisme mediàtic o polític, el fet que fossin presents en les compareixences dels candidats i marits (i la comparació entre les dues parelles) humanitzava el moment d'una manera excepcional.

La foto d'Elvira resulta verdaerament commovedora. La prolongació de la seva abraçada, agafats per la cintura, la posició acoblada dels seus cossos, les seves caigudes d'ulls, el cap d'Elvira reclinat damunt del pit de Mariano, la seva mà acariciant-li suauement la panxa entre els plec de la jaqueta (a la qual ell correspon amb un petó al front) i l'emoció continguda dibuixaven una escena de múltiples interpretacions. Anim,

suport, consol, tristesa, solidaritat o amor..., simplement amor. Hi ha qui ha criticat la seva presència i també la seva actitud perquè feia més evident la derrota i presagiava un comiat gestual i corporal, corroborat pels petons a l'aire de Rajoy i el seu lacònic i enigmàtic «*adéu*» final. Va ser, davant de milions de persones, un moment íntim, seu.

La foto de Sonsoles és ben diferent. Com ho són elles dues. La trobada es va produir com una salutació sol·licitada, com una felicitació continguda i inevitable. Estava amb ell, no només estava al seu costat. Conscients i limitats per l'exposició pública, va ser més un petó afectuós que una abraçada intensa. A la foto destaca ella, no la parella ni la seva relació. Sonsoles sembla que va trobant un estil propi, amb un gest se-

ELS GESTOS

Alguns han criticat l'actitud de l'esposa de Rajoy durant la nit electoral, perquè feia més evident la derrota del candidat popular

gur i un vestuari molt personal que mostren un *look* molt contemporani. Es va canviar per a l'ocasió, i es va mudar amb un interessant conjunt de connotacions artístiques i musicals, contrastat amb uns grans braçalets i una agulla de pit combinada. Sonsoles reivindica la igualtat amb la seva personalitat i independència, sense renunciar als seus compromisos o projectes vitals. Ningú s'estranya, doncs, que cantés Händel i Bach en una actuació de caràcter privat (concertada amb molts mesos d'antelació) en comptes d'escoltar, la mateixa nit, el segon debat públic televisat entre Rajoy i el seu marit.

Els van guanyar o van perdre el recompte electoral. Elles, totes dues, van guanyar les emocions i les imatges més intenses d'aquella nit. ■

Mateixa generació i diferents estils

Sonsoles Espinosa vesteix firmes internacionals; a Elvira Fernández no li interessa gens la moda

MIREYA ROCA
BARCELONA

Tot i que la política les enfronta, tenen coses en comú: són d'una mateixa generació, van arribar a Madrid de la mà dels seus marits i van canviar la plàcida vida provincial pel tràfec de la capital. També són mares de dos fills, però resulta evident que presenten dos estils de dona molt diferents.

Sonsoles Espinosa (Àvila, 1961) té clar que la vida pública del seu marit, José Luis Rodríguez Zapatero, no interferirà en la seva vida privada. I encara que sembli difícil, ho està aconseguint. Fins i tot vivint a la Moncloa, la dona de ZP esquivava els objectius. La seva intimitat és terreny vedat.

Somrient, moderna i d'aspecte fresc, la dona del president no té carnet del PSOE i prefereix mantenir-se'n al marge. El polític és el seu marit, però encara que no ho vulgui, exerceix un paper públic de gran transcendència. La seva imatge i els seus gestos s'analitzen amb lupa.

Llicenciada en Dret, Sonsoles va canviar de professió i ara és professora de cant i actua com a soprano. Després d'arribar a la Moncloa, el 2004, va deixar clar el seu interès per l'estètica i el seu esforç per encertar amb la seva imatge, i ho va aconseguir amb el suport de la dissenyadora i també amiga Elena Benarroch, coneguda per les seves pells i la seva botiga en ple barri de Salamanca. Però aquesta agulla de la plana del PSOE no vesteix únicament els socialistes en exercici; Isabel Preysler també n'és clienta.

Sempre amb estil, l'asimètric tall de cabells, la dona de Zapatero vesteix firmes internacionals que no baixen dels 1.000 euros per peça que Benarroch ven i que componen quasi la totalitat del seu guarda-roba. A l'armari hi guarda jerseis de caixmir de Loro Piana, vestits de l'alemanya Jil Sander i de Dior; bosses i ballarines (les seves sabates preferides) de Walter Steiger; delicades pameles de Philip Treacy... I joies, les seves preferides, les dissenyades

per Felipe González que Benarroch ven a la seva botiga. A vegades du models del dissenyador David Delfin, a qui un dia el PSOE va titllar de misogin.

La soprano Sonsoles també llueix peces de la col·lecció privada de Benarroch, prestades o regalades, com ara l'agulla de pit i les dues perles de baquelita en color caramel, dels anys 40, que duia la nit electoral.

La dona de Mariano Rajoy, Elvira Fernández (Pontevedra, 1965) també és discreta. Tant, que podria passar per la dona invisible. Llicenciada en Empresaris, se sent militant del PP, tot i que no exerceix, i segueix sent una gran desconeguda. Per exigències del guio, durant la campanya Elvira va cedir i va acompanyar el marit; tot i això, ella se'n manté al marge.

A la dona del president del PP -*Virri* per als amics- no li in-

EL FONDS D'ARMARI

La dona de Zapatero llueix o ha lluit peces i complements d'Elena Benarroch, Loro Piana, Jil Sander, Dior, Walter Steiger i David Delfin

teressa gens la moda, i queda ben clar. Segons expliquen les seves amistats, tot ho deixa per a l'últim moment i «*es posa el primer que troba*». El seu classicisme s'endevina als colors neutres i els patrons convencionals de les seves peces, la majoria vestits jaqueta anodins i discrets vestits. Com a bona gallega, quan algun cop es decideix per algun disseny de firma tria Adolfo Domínguez o Roberto Verino, tot i que de vegades du Carolina Herrera. En ocasions s'arrega la roba ella mateixa, ja que té traça per a la costura.

Porta melena recta sense tint, i quan va a Pontevedra a veure la família treu el cap a la perruqueria de tota la vida a retallar-se el pentinat. Potser per això no exhibeix l'embañador estil de metxes rosses, sobrecarrega d'accessoris i tons pastel tan comú al PP. ■